

[Ninn-Hansen.]

ændre bestemmelserne om teaterbevillinger, hvor ministeren jo i en række tilfælde går direkte ind i sagerne og er bestemmende for, hvem der får bevilling, og hvem der ikke får det, hvem der får støtte, og hvem der ikke får det? Finder fru Birte Weiss, at vi her har en lovgivning, hvor der er tale om en politisk styring, fordi ministeren har de beføjelser? Vi kunne nævne andre områder, men lad mig nøjes med dette, for det er dog det, der er mest i familie med filmkunsten.

Hvorfor skulle man i særlig grad, når det drejer sig om film, have vilkår, der betyder, at man ikke skal rette sig efter noget, mens en minister andre steder kan gribe ind — og gør det — og endda er bestemmende?

Så siger ministeren, at han ikke vil være smagsdommer. Det er der heller ingen der anmoder ministeren om at være, men måske dommer i de ganske enkelte situationer — jeg synes, det blev udtrykt særdeles rigtigt af hr. Erik Bauer — hvor der kommer forhold frem, hvorom man må sige, at det er en afgjort urimelighed, hvis befolkningen her i landet skal medvirke til det. Ikke først og fremmest af økonomiske grunde, men man skal ikke tvinge folk til med deres penge at støtte noget af en art, som er samfundsnedbrydende, som angriber folks opfattelse, som er uetisk. Det er i hvert fald min opfattelse, men det har ikke noget som helst at gøre med at være smagsdommer.

Inden den hyldest til ministeren, der fremkom fra deres side, der går imod dette forslag, bliver for stor, vil jeg også stille et enkelt spørgsmål til ministeren: var ministeren tilhænger af at hindre Thorsens film, eller var ministeren det ikke? Skal der forstås det med udtrykket, at han ikke vil være smagsdommer, at så lader man denne film køre, såfremt man ikke kunne få et eller andet frem, hvad enten det var en udtalelse fra kammeradvokaten, som man i dag bestrider fra anden side juridisk, eller at man kunne sige, det var blasfemi? Hele ophavsretsspørgsmålet synes jeg nok at man tager let på, når man tør lade det lægge ind som et afgørende moment i dette tilfælde.

Det, jeg så også vil spørge ministeren om, er: hvis man nu har den opfattelse, at man ikke skal tillade alt, men at man i ekstraordinære tilfælde skal kunne gribe ind, hvad er så mest værdigt, at rende rundt i land og

rige igennem måneder og år for at prøve at skaffe sig et eller andet alibi, der i øvrigt blev dårligt, eller at sige klart på forhånd igennem en lovgivning: der skal være en mulighed for at gribe ind? Jeg er ikke i tvivl, og dette lovforslags formål er altså at sprede denne tåge. Men jeg synes, der er et par enkelte — og de repræsenterer jo ret store partier — som er nødsaget til at tage ordet igen, for at vi kan få spredt tågen, for i øjeblikket ligger det uklart for alle. Man vil altså godt standse, men vil ikke vælge det ærlige og åbne middel dertil. Det er det, vi gerne vil give mulighed for i fremtiden.

Og så kan jeg selvfølgelig give tilslutning til, at det udvalgsarbejde, der foregår om ministerkontrol med bevillingerne, skal fortsættes, for dette drejer sig jo også om, at man sikrer, at en ansvarlig minister og folketinget har den afgørende indflydelse på, hvad statsmidler bruges til her i landet.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Mathiasen):

Jeg har kun nogle få bemærkninger at gøre.

Over for fru Mette Madsen kan jeg oplyse, at Wechselsmannudvalget vil komme med sin betænkning om Statens Kunstfond her i slutningen af maj, begyndelsen af juni, og at vi derefter skal overveje, hvad Wechselsmannudvalget yderligere skal foretage sig.

Hr. Lembourn mente, at filmloven havde været dårlig, og at man havde gode erfaringer med teaterloven. Det er rigtigt. Der er dog det at sige til det, at filmloven har fungeret i 16 år, og kun i ét tilfælde blandt de mange, mange film, der er gået igennem filminstitutionen, er vi virkelig kommet ud i, skal vi sige en alvorlig uoverensstemmelse med hensyn til, om det var rigtigt eller ikke rigtigt at give støtte. Jeg synes i og for sig ikke, at dette enkelttilfælde er noget bevis for, at filmloven grundlæggende har været dårlig. Den har tværtimod, som man kan se i dag, hvor der er en opblomstring inden for dansk film med adskillige seriøse, gode film, både folkelige og kunstnerisk meget ambitiøse, virket efter sin hensigt, den har øget produktionen af dansk film og givet dem bedre muligheder.

Jeg tror ikke, man helt kan sammenligne med bogudvalget, hvis man skulle lave sådan et hurtigt arbejdende udvalg. Forholdet